

Ст. Баджовъ.

Златна есенъ

Зиме черно лѣте синьо —
Вечъ обрѣгна му на Бога
Все таквозъ да е небето.
Па еднажъ — преди години —
Рече си: „Така не мога.“

Мисли дълго, най-насетне
Той рѣши да го преправи
Съ други цвѣтъ, и викотъ викна
Пеперуди разноцвѣтни —
Други цвѣтъ да си направи.

Отъ едни червено взе си,
А отъ други чисто злато;
Сложи сбранный прахъ въ дланѣта си,
После го съ прѣста си смѣси
И погледна го богатото.

„Ето цвѣтъ, — доволенъ рече —:
Ще порѣся мойтъ двори
И на ширъ и на длѣжъ, по ясно
Да се виждатъ отъ далече
И за тѣхъ да се говори.“

Но, додето Той се радва
На прахѣта въ дланѣта си свѣта,
Старий дяволъ задъ гърба му
Дебнишката се подкрадва
И я духа къмъ земята.
